

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Locato & Conducto. Consilium CCCXXXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

peffiva, aut domino non infinuata valeat, Bald. in d. c. *Qua in ecclesiis* & ibid. Felinus; cuius tamen refutationis feudi liberior est potestas. Cur enim ex sola taciturnitate dominus damnum patietur, qui solemniter ac tempellive facti sibi denuntiatione desertionis, evitare illud potuisset? Sed quoniam desertionem emphyteutici agri ius non admittit, non est necesse scrupulosius his insistere; potissimum quod hic agatur de annis, qui vivo adhuc patre Rci cesserunt; quo tempore aliquam partem horum emphyteuticorum prediorum fuisse desertam non constat, nec etiam allegatur. Existimo itaque Reum ad petitam solutionem quatuor modiorum & quatuor haltariorum filiginis, necnon refusionem expensarum litis condemnandum esse.

De Locato & Conducto.

S V M M A R I U M.

Emphyteusis alienatio.

1. 3. Emphyteusis an differat a concessione ad reditum.
2. 6. 8. Emphyteuta alienans iura quæ domino ipso in re privatur.
4. Emphyteuticus fundus fiscalis an alienari possit.
5. Argumentum a simili fragile est.
7. Emphyteuticum ius non magis, quam emphyteuticus fundus alienari potest.
9. Alienatio partis tantum vocet emphyteuta quantum totius.
10. Emphyteuticus fundus pignori obligari non potest.
11. Generalis petrio quando susciatur.
12. Commissum remitti quando censetur.
13. Commissi remissionem an inducat canonis receptio.
14. Commissum non excusat ignorantia iuris ne quid in muliere vel rustico.
15. Locare promittens nulli alij quam Titio, non cogitur illi præcise locare.
16. Emphyteusis renovationem post commissum ecclesia facere non tenetur.

CONSILIUM CCCXXXVII.

EXCVSIS & examinatis his, quæ ultro citroque dicta, allegata & exhibita sunt in Provinciali Concilio Hollandiæ, inter Priorem & Conventum Monasterij Regularium loci de Eensleyn Actores, & Dominum Nicolaum Dominum in Assendelft, Reum Opponentem; non potuimus deprehendere iustam aliquam causam, ob quam dictus Opponens ad provocationis remedium confugiendo, in hoc Amplissimo Concilio Mechliniensi rectè contendat ad reformationem emendationemque sententiarum, per quam in dicto Provinciali Concilio declaratum est, ius perpetuæ locationis, piscationis, seu iuris piscandi in Merwede ab ostio Giesle, usque ad portum Oppidi Dordracensis, & inde usque ad locum de Ablais, cecidisse in commissum, & ad Actores reversum esse. Nam contractus ille, qui in anno 1391. pridie Divi Bartholomæi inter Reymoldum Mumbæaden, & dictum Monasterium initus est, super hoc iure piscationis, apertam inter alia habet hanc conventionem; quod hæc piscatio nec vendi, nec pignori dari, nec alienari poterit in aliquem, qui non erit de sanguine &

Conf. Wamef. Tom. II.

progenie ipsius Reymoldi ac Sophiæ eius uxoris quodque singuli successores, qui ad hoc ius pervenient, teneantur & obligati sint, relevare idem ius à dicto Monasterio, & pro iure relevii solvere marcam argenti Regij. Ita ut sive emphyteuticus dicatur hic contractus; sive perpetua concessio ad reditum (inter quæ tamen perique putant differentiam non esse, Bart. in l. i. nh. 6. C. De iure emphyt. Doctus consil. 146. Pro tenui nu. 2. & consil. 163. Non fuisse nu. 1.) dubitatio nulla sit, quin ob duplicis generis alienationem, quam in extraneas personas, non requisito aut obtento consensu dicti Monasterij, Dominus Gerardus de Assendelft dicti Opponentis pater fecit, in ipso momento alienationis, totum hoc ius in commissum ceciderit: ob id quod in huiusmodi contractibus continentibus rerum alienationem sub annuo canone vel pensionem, pacta conventa quoad caducitatem & commissum, in defectum vel solutionis canonis seu pensionis, vel relevii, servari debeant, l. ult. in princ. vers. si quidem emphyteuticum infirm. c. De iure emphyt. non tantum in vero ac proprio emphyteutico contractu; * cuius natura cessantibus etiam expressis pactationibus, est, ut emphyteuta sive privati, sive Ecclesiæ, non possit fundum aut ius emphyteuticum, irrequisito domino, ad alium transferre; & si contrarium fecerit, ipso iure à iure emphyteutico cadat, d. l. ult. in fin. & ibid. Gloss. verum etiam in censuali, libellario, ac in concessione ad reditum: † quorum natura huiusmodi legalit. caducitatis seu commissi subiecta non est, nisi expressim convenit ut hoc iure cadat possessor, si alienet, Ioan. Fab. in §. adeo sub fin. Insit De locat. Lex enim contractus, quæ eius naturæ contraria non est, servari debet, l. 1. l. Si convenit & ibi gloss. De pact. l. pacta conventa De contrab. empr. Sic ut vel ex hoc solo capite, sine consensu Monasterij factæ alienationis, Actores in petita declaratione caducitatis & commissi, atque ex consequenti in vindicatione huius iuris optimè fundati sint; etiam si dici posset, quod propter omissionem relevii, ac renovationem recognitionis, huiusmodi periculum non sublit. Sufficit enim ex una causa rem in commissum cecidisse, ut ad eam directus dominus revertatur.

Tota igitur huius processus difficultas stat in exceptionibus, quibus Reus opponens utitur. Inter quas prima est, quod Reus non sit hæres patris sui; idèdque propter factum patris sui, hoc est, propter præactam alienationem conveniri nequeat, l. Cum à matre C. De rei vendit. Sed hæc exceptio quamvis in ea pressius & operosius consistat, anxieque de illa disputet Advocatus Rei, momenti nihil habet. Neque enim personali actione, sed reali partim negatoriâ ad declarationem extincti iuris emphyteutici per præactum commissum; partim vindicatione ad restitutionem & evacuationem possessionis eiusdem iuris, in hac causa actum est: In cuius generis actionibus quisque ut possessor, non ex conditione aut qualitate personæ convenitur, l. i. c. de alienat. iudij mutan. caus. §. i. vers. aut cum eo agit. Insit De actionib. Cum igitur Reus non in qualitate hæredis, neque ex persona patris sui, conveniatur; frustra suscipitur disputatio

putatio, an patri suo sic haeres fuerit, ut hereditariis actionibus conveniri possit. Quamvis interim satis ex parte agentium deductum ac demonstratum invenimus, Reum patri suo verè effectum fuisse heredem. Restricta illa qualitas actionis, quod attinet ad personam praefati Rei, quā agentes tam in propositionibus, petitionibus, & conclusionibus verbalibus, quā in scripturis usi sunt, hoc efficit, ut non possint dici in formulā actionis, aut persona conventa aberrasse. Quam restrictiorem qualitatem exprimit quoque dicti Concilij Provincialis sententia, de cuius reformatione aut confirmatione nunc agitur; his verbis, *Thedechbe ende gherequierebe*, hoc est, *citati & requisiti*. Nam Reus tantum citatus est, quatenus aliquam adhuc partem in hac piscatione haberet; & ad causam comparuit, non tantum ob hanc citationem, verum etiam & potissimum quod à possessoribus hujus piscationis laudatus, & ad guardiam causae defensionem requisitus ac vocatus, ultro se liti obtulerit, & defensionem aliorum citatorum suscepit, & solus sustinuerit. Sic ut iusta & proponenda hujus petitionis, & obvienda sententiae adversus eum fuerit occasio & potestas, *l. i. qui se obtulit De rei vindic. l. si parentes C. De eversione*. Cui alioqui post denuntiationem & requisitionem guardiae, obfutura ac nocitura erat sententia lata adversus possessores, qui causam possidendi à patre Rei habebant, *l. si ideo De evict.*

Relicta igitur hac exceptione, utpotè frivola, transgrediamur ad alias. Inter quas occurrit primum illa, quā Reus adversus commissum ex causa alienationis obijcit, alienandi potestatem etiam sine requisitione domini; * ob id, quod fundi emphyteutici, sicut fiscales, ac Reipublicae, libere alienationis sint, nec huic requisitioni obnoxii esse videantur, *l. i. C. De fundu patrum. lib. 11.* solet namque Ecclesia fisco, seu Reipublicae comparari, *l. ult. C. De sacros. eccles. l. Reipublicam in fine C. De i. re Reipub. lib. 11.* * Sed ea argumentatio vitiosa est: huiusmodi enim similitudinis comparatio tantum obtinet & stat in his, quae favorabilia sunt, & ex similitudinis ratione Ecclesiae prodesse possunt, non etiam in his, quae nocitura sunt. Et generaliter argumentatio, quae à similitudine ducitur, fragilis est; & numquam obtinet, quoties iure expresse aliter dispositum est, *Præses in loco à fisco ad eccles. sub finem.* * Iam verò expresse iure cautum est, emphyteutam Ecclesiae irrequisita Ecclesiam vendere aut alienare non posse; & contra facienti poena expulsiōis statuta est, *l. c. Potuit. De locat.* Cum alioqui libera alienationis potestas in dominicahbus, fiscalibus, aut Reipublicae praedijs minime sit, *l. universa C. De rei dom. vel. templorum &c.*

Huic proximum est, quod Reus proponit, non rem emphyteuticam, sed jus emphyteuticum à patre suo esse alienatum: quasi hujus, quā illius facilius aut liberius sit potestas. Sed nimis quā frivola est haec allegatio. * Cum enim haec emphyteusis, de qua quaeritur, non tam in re, quā in iure consistat; & servitutis magis sit, quā rei corporalis; iuris scilicet piscandi, quod intellectu magis, quā corpore constat, *l. si quis.*

quam De diver. & tempor. praescript. discrimen inter jus & rem faciendum non est, *in d. l. ult. C. De re emphyt.* Cum alioqui prohibitio tam legis, quā canonis, *in d. c. Potuit*, pertineat penitus ad jus emphyteuticum, ut ad rem ipsam. Et quamvis lason, *in d. l. ult. nu. 70. & sequenti*, magno molimine conetur adversus aliorum sententias demonstrare, quod emphyteuta Ecclesiae jus emphyteuticum irrequisita Ecclesiam alienare possit, non item ipsam rem emphyteuticam; hoc est, possit alienare, si declaret esse jus emphyteuticum, non etiam si id supprimat, & tamquam rem propriam alienet; adversantem tamen sibi habet apectam juris dispositionem, *d. c. Potuit*; prohibentem vendi jus emphyteuticum irrequisita Ecclesiae. Et argumentum, quo potissimum movetur, quod Ecclesia non ledatur hac alienatione, quae non tantum realem, sed etiam personalem actionem habeat ad canonis exactionem, ad exemplum emphyteutis Principis, fisci, aut Reipublicae, *d. l. i. l. i. in emphyteutis C. De fundu patrum. lib. 11.* per se fragile est; tum propter expressam juris prohibitionem; tum quod hic interfit Ecclesiae, alterius generis emphyteutas non habere, quā ex providentia & pacto majorum oportet; propter leges & conditiones in prima hujus emphyteusis constitutione adiectas: & quod expresse cautum sit, quod ne quidem ipsum Monasterium in hoc consentire possit, ut ad extraneam personam haec emphyteusis perveniat. Quae pacta etiam communi juris dispositioni praevalent, ac derogant, *d. l. ult. in princ.* Satis igitur in proposito est ad Actorum intentionem seu actionem fundandam, quod consuetudinem patrem Rei sine consensu hujus Monasterij, partem alienasse, partem vel in antichresin, vel in pig-nus dedisse hanc piscatoriam seu piscationem.

Nec ad rem facit, quod in litteris primae constitutionis hujus juris emphyteutici nusquam expresse cautum sit de iure caducitatis seu commissi, in eventum alienationis, sed tantum in eventum non solutae pensionis seu canonis singulis annis: nam in unum casum expresse adiecta haec poena, non censetur exclusa in alium casum qui ex iure communi huiusmodi poenae subiectus est. Deficiente enim partium conventionione, subingreditur juris prohibitio; quae certa ac indubitata est, quod propter prohibitam alienationem reus emphyteuticus in commissum cadat, si alienata fuerit absque consensu ejus, qui illam concessit, *d. c. Potuit d. l. ult.* Ut generaliter casus omissus habetur promissus & subjacet juris communis dispositioni, *l. si cum dotem in princ. Solutio marit. c. Susceptam. De re script. lib. 6. & ibi DD. l. si extraneus. & ibi DD. De condit. caus. dat.* Et absurdum protulisset poenam caducitatis constituere in eum casum, quo etiam consensus monasterij expressa pactioe prohibitus est: quam lex & canon constituunt etiam tunc, cum consentiendi potestas Ecclesiae permittitur. Proinde nihil momenti habet quod inter alia Reus obijcit, poenam caducitatis in conventionione non esse: cum sufficiat & acribus eam ex juris communis dispositione in hanc conventionem influere.

Sed nec hoc Reo ad evitandam poenam caducitatis prodesse debet, quod dicit hujus juris emphy-

emphyteutici partem tantum alienatam esse; eam scilicet, quæ infra Dordracum est, pignori tantum datam esse; & sic dominium illius retentum, cum pignus bonis in debitoris maneat, *l. Pignus in bonis C. De pig. actione*, etiam si antichresis sit, *l. Si pecuniam De pig. act. l. Si quis bona §. si antichresis De pignoris*. Nam cum hoc pactum de non alienando in extraneum sit individuum, sit, ut tantum noceat partis alienatio, quantum totius. Verum quidem est, penam delicto commensurandam esse, *l. Rescriptum De his quib. ut indig.* & in feudo hoc observari, atque etiam ex quorundam sententia in emphyteusi, ut partis alienatio non faciat locum commissio, nisi pro parte alienata, *et unice De vasallo qui contra const. Lothar. Alex. conf. 99. Visu processibus nu. 28. vol. 5. Tiracq. de verba §. 25. gl. prima nu. 25.* potissimum ex benignitate canonica, ut inquit Iason, *in d. l. ult. nu. 125.* sed ea pena divisio respicit tantum legalem prohibitionem, non etiam conventionalem, quæ legali addita maius robur, & ex maiori robore maioris penæ potestatem continere debet; ut pactio aliquid ultra jus commune operetur.

10 Sed de eo hic dubitandum non est; ob id, quod non tantum venditio seu omnimoda alienatio prohibita sit, sed etiam pignoris constitutio. Ita enim expresse habent verba conventionis: *verecoggen / versetzen oft verhandelen*, hoc est, *vendere, oppignorare aut alienare*. Ita ut quamvis controversum in iure apud plerisque sit, an emphyteuta, irrequisito domino, emphyteusim oppignorare possit; plerisque exultimantibus emphyteuta Ecclesie id permissum non esse, *Salic. in l. ult. C. De iure emphyt.* & perinde per oppignorationem, ut alienationem, rem emphyteuticam in commissum cadere: in proposito tamen controversum esse non debet, propter apertam prohibitionem pignoris dationis contentam in dicta conventionem, quæ omnino attendi, & in consideratione haberi debet; quia excedit juris communis dispositionem, illique adijcit, ac derogat, *d. l. ult. in primo*.

Quamobrem etiam improbable est, quod Reus allegat, se ut possessorem conveniri; ideoque Actorum hanc petitionem contrarietate involvi: possessio enim præsens facit presumptionem, non esse alienatum, quod in possessione ejus, adversus quem agitur, invenitur, *l. Et qui sub imagine C. De distract. pig. l. Si quis §. Supervacuum Quib. mod. pig. vel hypoth. solvitur*. Nam Rei possessionem Actores nunquam confessi sunt; sed ita ipsius possessionem moderati sunt, ut pro qua parte aut si pro qua aliquid possideret, huic actori responderet, *cujus generis petitio, quamvis generalis & aliquo modo incerta, in iudicijs tamen tolleratur, *Ant. de Butrio in c. Cum ad sedem De rescriptis spol. Marian. Socin. in c. 2. nu. 72. De libelli oblat. l. 3. §. 1. De acq. possess. satisque est eo respectu allegationem Actoris verificari, si Reus per se sive per alium, hoc est, creditorem aut colonum possideat, l. 1. C. Communia de usufructu l. Qui pignori De acquir. possess. ac hoc, ut tamquam possessor conveniri possit. Quamvis, ut dictum est, in re præsentis sufficiat, quod Reus pro alijs citatis interveniendo se huic liti obiectet, & pro alijs defensionem in se suscepit.*

Cons. Wamcl. Tom. II.

Succedit alia Rei defensio, quod Actores factam alienationem approbaverint, partim silentio ac taciturnitate longi temporis: partim per receptionem soliti ac consueti canonis pro omnibus annis post factas has alienationes: censetur enim jus caducitatis seu commissi remittere directus dominus, si post commissum, canonem recipiat, *Bart. & alij in l. 2. C. De iure emphyt. & ibi l. 1. nu. 125.* Sed nec ex hac causa adversus caducitatem seu commissum satis munitus est Reus.

13 Ita enim demum receptio canonis post commissum, caducitatem & commissum purgat, si directus dominus sciens rem in commissum cecidisse, pensionem seu canonem recipiat; non etiam si ignoret: quia ignorantis circa factum, quod ignorat, neque consonans neque contraria ulla est voluntas, *Ias. in d. l. 2. nu. 126.* potissimum in Ecclesia, cui receptio canonis ex multorum sententia, adversus jus caducitatis minus nocere debet; etiam si sine protestatione de reservando iure commissi fiat, *Bart. in d. l. 2. & ibid. l. 1. nu. 124.* In ignorantia autem fuisse dictum Monasterium, non tantum præsumitur ex eo, quod ex adverso non probetur scientia, *l. Verius De probat.* sed etiam satis probatum est per Actores, qui ipsam modo & formam semper à piscatoribus, quibus hæc piscandi commoditas locari solet, canonem receperunt sub nomine incerto. Laborat Reus, ut simili ratione etiam ex sua parte sub prætextu ignorantie hoc jus commissi excuset: sed similitudinis ratio non constat. Nam quod attinet ad Dominum Gerardum patrem Rei, qui hanc alienationem fecit, certum est, illum non in ignorantia, sed scientia fuisse huius juris emphyteutici; propterea quod per literas relevij in hac causa exhibitas, constat D. Gerardum hoc jus emphyteuticum in qualitate tali relevasse, secundum conditiones primæ concessionis: ita ut cum sciverit jus emphyteuticum esse, non potuerit nec debuerit quoque ignorare illius alienationem sibi non esse permissam; & alienationem temere factam sine consensu directi domini inducere jus caducitatis; quia ita iure communi cavetur, *d. c. Potuit d. l. ult.* ejus ignorantiam prætexere non potest, *l. Leges C. De legib. ** sic ut in hoc articulo commissi, per allegationem ignorantie juris, neque mulier, neque rusticus excusetur aut adjuvetur, *Bald. in c. 3. in penult. quasi. de controvers. inter dom. & vasal. l. 1. in d. l. ult. nu. 128.* Et quoad ipsum Reum, ejus ignorantiam patris factum non excusat; quia factio patris res ad dominum reversa est; & in consideratione non habetur persona filij, cui vivo patre nihil juris in hac re competit. Quamvis interim cessante commissio ex persona & factio patris, si res postularer, etiam deduci posset ignorantie prætextum nihil prodesset Reo adversus secundam caducitatem; quæ ex illius persona hic constitui posset propter non factum debito tempore relevium. Sed cum prius commissum ex factio patris sufficiat, in proposito ab eo labore abstinemus.

15 Restat ea exceptio, quæ Reus in diffidentia aliorum quoque utitur, quod videlicet inefficax sit hæc Actorum petitio restitutionis ejus rei, quam facta restitutione cogentur iterum Reo apertè

reddere, l. *Dolo facit de doli mali & met. except.* ex eo scilicet, quod in prima concessione huius juris aperte conventum sit, quod occurrente casu reversionis aut commissi huius juris emphyteutici Monasterium non poterit hanc pfectionem alicui locare vel concedere, nisi personis descendenti- bus ex sanguine supramentionati Reymoldi & Sophiæ: ita ut Reus amissum jus ex persona pa- tris recuperare possit & debeat ex sua persona, tamquam proximus in cognatione & sanguine dictorum Reymoldi & Sophiæ. Sed & in ea quo- que aberrat Reus: non enim ex dicta conventio- ne constringuntur Actores reversum ad se jus alicui locare, aut perpetuo iure concedere; sed hoc in conditione positum est, ut si id facere vel- lint, proximo deferenda sit ea conditio. Sic ut id quod Actorum voluntati tacite relictum est, si velint locare aut concedere, necessitati non sub- iiciatur; ut debeant necessariò locare aut con- cedere, l. *Non quicquid de iudic. l. Sape de offic. praesid.* Quemadmodum in simili decisum est, in ea pactione, quâ cohæredes vel alij sibi invi- cem promiserunt rem nulli alij, quàm uni cohæ- redum vel consortium alienare: nam ex ea nemo cohæredi vel consorti alienare cogitur, si rem sibi retinere velit, l. *Qui romæ §. cohæredes de verb. oblig. l. Si sterili §. si tibi de act. empti.* Ita quod in proposito impertineas plane sit questio locationis aut concessionis faciendæ, ubi Actores hoc jus sibi retinere possunt, & per se seu suos ministros exercere; imò etiam temporaliter lo- care. Et sanè absurdum videretur ipsi emphyteu- tæ permissum censi jus temporalis locationis seu commoditatis huius pactionis sine consensu Monasterij stante istâ emphyteusi, de quo dubi- tandum non videtur, l. *in d. l. ult. nu. 112* si idem directo domino non permitteretur, re ad eum reversâ; etiam si in casum alienationis ad re- novationem alicui de sanguine primæ emphy- teutæ faciendam directus dominus teneretur.

16 * Ad quam renovationem faciendam Ecclesia generaliter minus, quàm privatus obligatur, l. *in l. Si mihi & Titio de verb. oblig. Lud. rom. cons. 70. Visis.*

Omnibus igitur exceptionibus, quæ aliquid momenti in aspectu habere videbantur, remotis, non videmus, cur de iniquitate sententiæ Reus conqueratur: de quâ conquerendi iustiorẽ cau- sam habent Actores, quod fructuum & interesse condemnationis expensarum condemnationi con- iuncta aut saltem expresse adversus ipsos posses- sores reservata non sit, saltem à tempore litis contestatæ: cuius adiectionis occasio nunc adhuc sese offert. Appellatio enim cum sit utrique parti communis, l. *Ampliores C. de appellat.* ex parte ap- pellati quoque corrigenda & emendanda est sen- tentia, si qua in parte respectu ipsius iniusta aut defectuosa reperitur.

De rerum permutatione.

S Y M M A R I U M.

Permutatio beneficiorum.

1. 10. Beneficium ex causa permutationis resignatum quando compermutanti conferri debet.

2. Regula Cancellaria de infirmis resignantibus an obtineat in permutatione.
3. 11. Error in causa conferendi an noceat.
4. Beneficium quando ex resignatione vacare dicatur.
5. Vacationis beneficij modus falsus expressus vitat collationem.
6. Clausula, seu alio quovis modo, in literis be- neficialibus adiecta quid operetur.
7. Collatio beneficij restringitur ad causam & per- sonam adiectam.
8. Papa cum quolibet Ordinario concurre in confe- rendis beneficiis.
9. Papa collatus in dubio præferendus.

CONSILIVM CCCXXXVIII.

PROPOSITIONE IN FACTO huiusmodi species, A. & B. ex causa permutationis resigna- runt ad opus utriusque hinc inde sua bene- ficia, idque ad manus Ordinarij. Admissâ resignatione præsentatur B. ad beneficium, quod A. ante resignationem obtinebat, & in eo in- firmatur, differtur præsentatio dicti A. ad bene- ficiũ per B. resignatum, & inter moras mori- tur A. Quo mortuo collator præsentat ad hoc beneficium dicti B. tertium quendam, tamquam beneficio vacante per mortem A. additâ & ex- pressâ illâ vacationis causa. Quæritur, an colla- tio seu præsentatio, velut ex falsâ causa facta de persona tertij, & ob intervenientem dolum Or- dinarij Collatoris differentis præsentare A. sit nulla & invalida? Cujus questionis resolutio non admodum in parato est, ob rationes contra- rias, quæ hic occurrere videntur.

Nam valeat collationem, & causam non om- nino falsam fuisse inde demonstrari videtur, quod ex causa permutationis vacaverit illud bene- ficiũ, & sic Ordinarius, ad cuius manus facta est, atque admissa, resignatio, de eodem provi- dere debuerit dicto A. adeptâ facultate alteri, quam compermutanti A. conferendi, c. 1. *De rei. permut. lib. 6. Clem. 1. eod. tit.* multoque magis sibi retinendi, c. 2. *De concess. prel.* Ob quam con- ferendi necessitatem compermutanti, cui huius- modi compermutatum beneficium conferri de- bet, jus in eodem beneficio statim, amissâ & autoratâ per Collatorem resignatione, ex causâ permutationis acquisitum videtur, ex sententia Innocentij, inc. *Inver. cetera de præben. & dignit. nu. 3.* qui hoc discrimen constituit inter res corpo- rales permutatas, quæ per solam permutationem, si non interveniat traditio utriusque, non trans- feruntur; & iura incorporalia, qualia sunt benefi- cia, quæ interveniente autoritate Superioris ad- mittentis permutatione, hinc inde jus transferunt; & proinde cum post permutationem atque pro- visionem B. factâ, decesserit A. videtur beneficium tunc primum quoad liberam collationem Ordi- narij vacasse saltem respectu illius juris æquivali. 2

* Quod longè magis hic admittendum esset, si A. intra viginti dies à resignatione, ex causâ permutationis, decessisset: propter regulam Can- cellariæ Apostolicæ de infirmis resignantibus; quam plerique etiam obtinere existimant in resignatio- nibus infirmorum autoritate Ordinarii, rum Collatorum acmissis, Reuss. in tit. nominat. quest.